

De **T**ijdloze

LENS-BASED MEDIA

ZO 23 MRT T/M ZO 25 MEI 2025

Goedefroit Music

De Tijdloze Foto's –
bis! bis! bis!

CCHA.BE & GOEDEFROITMUSIC.BE

One-two-three-four!

Geen betere shout-out
naar rock-n'roll.

EXPO

Tussen Kerst en nieuwjaar 2022 is Carline 'Goedefroit' Vandercruyssen te gast in *De Tijdloze* op Canvas. Tot ieders verbazing in de studio en achter de schermen blijkt daar: één fotograaf, een Belgische fotograaf dan nog, kreeg al 96 van *De Tijdloze 100* voor haar lens!?

De VRT noch Carline laten er gras over groeien. Een jaar later – van december 2023 tot februari 2024 – is er op de LandMarck site in Kortrijk een expo van *De Tijdloze Foto's*. Vandaag, zeg maar naar analogie met Rock Torhout/Werchter, is daar zowat een Rock Kortrijk/Hasselt uit voortgekomen, met *De Tijdloze Foto's – bis! bis! bis* in CCHA, van 23 maart tot en met 25 mei 2025.

Elton John
1986, Vorst-Nationaal, Brussel

Black Sabbath
2014, Graspop Metal Meeting, Dessel

DE FOTO'S

1973. Fotograaf Jan Goedefroit krijgt Lou Reed voor zijn lens en ziet die foto gepubliceerd worden.

De wervelwind Ike & Tina Turner volgt al snel. Het zijn maar twee van de eerste resem pop- en rocklegendes, met namen als AC/DC, Chuck Berry, Arno en Nick Cave, Bryan Adams, Herman Brood, Metallica en Bono, Miles Davis en Nirvana, zovelen meer.

Na het overlijden van Jan, begin 1992, zet Carline Vandercruyssen het werk van haar eerste echtgenoot verder onder de naam Goedefroit Music. Zij fotografeert al even tijdloze helden: Pearl Jam, Neil Young, dEUS, Anouk, Taylor Swift, Foo Fighters, Rolling Stones, Roger Daltrey, INXS, Skunk Anansie en zovelen meer. Het dubbele levenswerk van Goedefroit Music geeft een volstrekt unieke kijk op een halve eeuw pop- en rockmuziek. Wie aandachtig kijkt naar de foto's in deze expo, hóórt zelfs wat er gebeurt.

Het gros van de publicaties van Goedefroit Music verschijnt al

decennialang in dag- en weekbladen wereldwijd. Van *Kerk en Leven* tot *Q magazine*, van *Oor Encyclopedie* tot *Het Belang van Limburg*, van *Joepie* tot *Le Monde*, van een onleesbaar Japans blad tot *Rock Tribune*, van Russische muzieksites tot *Elle magazine*.

Maar tijdloze foto's van tijdloze artiesten, daar hoort een dito presentatie bij. Alle foto's op deze expo zijn daarom exclusief ingekaderd, van een handgesneden passe-partout voorzien én manueel afgedrukt. Niet zomaar op een hippe (en vooral goedkope) dibond kunststofplaat geperst. Zelfs niet op zomaar fotopapier geprint. Nee, voor een blijvend karakter heb je dat minerale laagje bariumsulfaat nodig. Alleen op barietpapier komen beelden ècht tot leven. De 100 artiesten op *De Tijdloze Foto's Expo* zijn vereeuwigd op dat zilverwitte barietpapier.

Deze foto's –op de expo en in het boek– zijn dan ook in gelimiteerde oplage (01/10) te koop als exclusief kunstobject.

Info aan de kaartverkoop of e-mail naar:
info@goedefroitmusic.com

Sinéad O'Connor
1988, Brussel

HET BOEK

Bij *De Tijdloze Foto's* expo hoort een luxe-fotoboek, uitgegeven in eigen beheer, met een selectie beelden van 100 artiesten uit *De Tijdloze 100*. Dat zijn 'slechts' 100 van de naar schatting 7.500 namen in het archief van Goedefroit Music. Maar waar op de expo iedere artiest met slechts één iconisch beeld aanwezig is, geeft het boek een ruimere selectie beelden per naam. Voor nog langer kijkplezier en nagenieten.

De hardcover toont een ongeëvenaard historisch beeld van Nick Cave (1986, Brielpoort, Deinze). En zolang de snel slinkende voorraad strekt, zijn ook 5 variaties van extra sleeves beschikbaar, met al even pakkende shots van Queen, Amy Winehouse, Prince, Sinéad O'Connor of Mick Jagger.

Het fotoboek *De Tijdloze Foto's* is verkrijgbaar aan de kaartverkoop van CCHA voor € 50

DE TIJDLOZE CANON

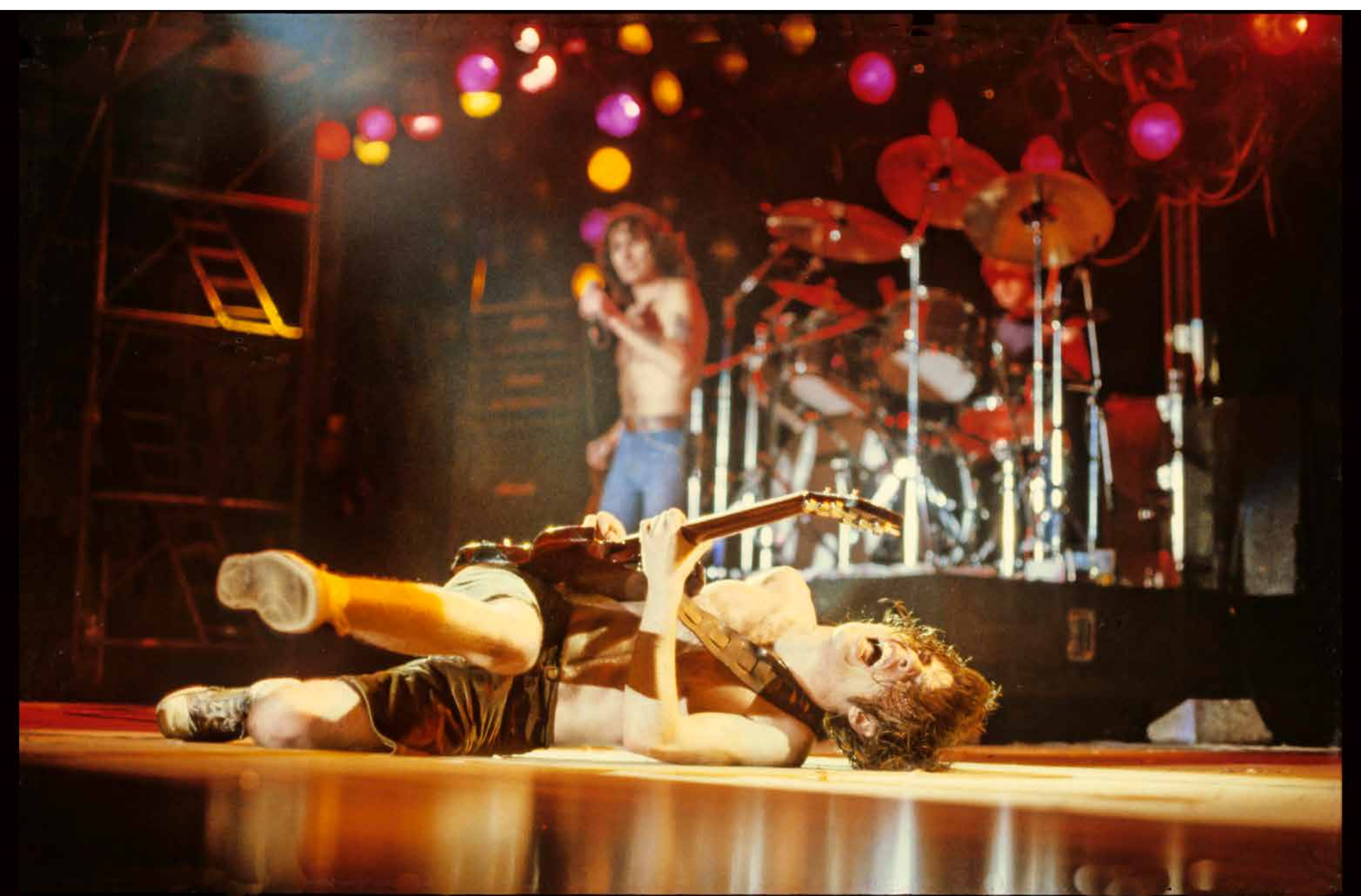
De Tijdloze 100, dat zijn 100 songs. Maar wie zouden nu eigenlijk de pak-weg 150 belangrijkste bands en artiesten uit 70 jaar popmuziek zijn? Dàt kan je sinds 20 januari dagelijks ontdekken tussen 16 en 18 uur bij Stijn Van de Voorde op *De Tijdloze radio*.

In de loop van dit jaar wordt zo *De Tijdloze Canon* samengesteld. Het archief van Goedefroit Music laadt bij die gelegenheid alvast ook haar canon.

Pink Floyd
1990, Berlijn

AC/DC
1979, Vorst-Nationaal, Brussel

INTERVIEW MET CARLINE VANDERCROYSSSEN (CEMPER.BE)

Carline Vandercruyssen beheert een uniek archief met concertfotografie: Goedefroit Music. Haar man zaliger, Jan Goedefroit, was zowat de eerste fotograaf in België die zich specialiseerde in het genre. Zij nam de fakkel over en beschikt intussen over niet minder dan vijftig jaar rock- en concertgeschiedenis in beeldvorm.

Hoe is het destijds begonnen?

“Jan was nog student toen hij in 1972 zijn eerste concerten deed; de oudste foto’s zijn van onder anderen Lou Reed, Ike en Tina Turner – toch al meteen grote namen. In die tijd waren er nog niet zoveel concerten, maar de sector is sindsdien sterk gegroeid.

Muziek was zijn – en mijn – passie. Die was zo belangrijk in die tijd. Muziek bracht mensen samen, bood een uitlaatklep voor jonge mensen. En als fotograaf moest je zelf uitzoeken hoe je een artiest en een concert best in beeld bracht, hoe je de dynamiek, de energie van een concert kon overbrengen. Dat werd opgemerkt door kranten en tijdschriften en zo is het gegroeid. Ik heb

Jan leren kennen in '79 en niet lang daarna begon ik mee te werken en gaandeweg zegde ik mijn job in het ziekenhuis deeltijds op en ben mee in de zaak gestapt.

Door de groei van de muzieksector konden we ons bovendien volledig richten op muziek: zowel de concertfotografie als de portretfoto's bij de interviews. Omdat we in België wonen, hadden we een extra voordeel. België is zowat de uitvinder van de rockfestivals. Concertorganisatoren als Paul Ambach of Herman Schueremans hebben ons land hiermee op de kaart gezet.

Toen Jan overleed in '92 was Goedefroit een gevestigde naam in die wereld en kon ik onder de overkoepelende naam Goedefroit Music de zaak de volgende dertig jaar alleen voortzetten. Zo komen we aan een archief van vijftig jaar rock- en concertgeschiedenis.”

Julie konden dit uitbouwen tot een fulltime job?

“We spreken over een tijd toen er nog veel meer kranten en tijdschriften waren. Nu heb je mediagroepen zoals het Mediahuis (met onder meer: De Standaard, Het Nieuwsblad, Gazet van Antwerpen, Het Belang van Limburg) en DPG (met onder meer: De

Morgen, Het Laatste Nieuws, Humo). Bij die mediagroepen krijg je één betaalde opdracht en die foto's worden dan voor vier of vijf kranten of tijdschriften gebruikt. Vóór die fusies kregen we van al die kranten aparte opdrachten en elke krant kreeg van ons aparte foto's. Dat waren toen nog analoge foto's: die bezorgden wij afgedrukt op al die redacties. Aangezien we voor alle kranten werkten, ook de Franstalige, waren we bijna de hele dag op de baan: op weg naar concerten, op weg naar interviews of naar de redacties om foto's te af te leveren.”

Het was geen 9 to-5-job?

“Ik zal een voorbeeld geven van zo'n dag: je staat 's morgens op en begint met foto's te selecteren uit de negatieven die je 's nachts ontwikkeld hebt en die print je af. De diarolletjes die je 's nachts naar het labo hebt gedaan – want die kan je zelf niet ontwikkelen – ga je ophalen en maakt daaruit eveneens een selectie. Je doet alles in enveloppes per opdracht. Dat gaat dan over zes, zeven of acht opdrachten voor zowel binnen- als buitenland. Daarna begint je ronde langs de redacties: bijvoorbeeld Het Volk en De Morgen in Gent, Het Nieuwsblad, De Standaard of Le Soir in Brussel, de Gazet van Antwerpen in Antwerpen en als je voor

12 uur in Brussel was kon je daar nog naar een klein kantoortje van Het Belang van Limburg. Haalde je dat niet, dan moest je naar de hoofdredactie in Hasselt.

Die ronde moest om 13 uur gedaan zijn, want dan beginnen de interviews met de artiesten die op tournee zijn en daar moet je aanwezig zijn voor portretfoto's. Dat was meestal in Antwerpen of Brussel, maar ook wel in Amsterdam.

Als dat achter de rug was, kon je misschien nog naar huis rijden om die foto's te ontwikkelen. Soms haalde je dat niet, want 's avonds was er weer een concert waar je aanwezig moest zijn.

Bovendien deden we ook veel previsies om ons voor te bereiden: elke groep die naar België kwam, gingen we eerst bekijken in het buitenland: in Londen, Amsterdam, Keulen, Parijs ... Dan hadden we al een idee van hoe het optreden zou verlopen.

Onze agenda's van de jaren 90 waren hallucinant. Er zijn jaren geweest dat ik vierhonderd concerten deed; vaak twee per avond. Als persfotograaf krijg je in regel maar een slot van drie nummers – vaak de eerste drie nummers, maar omdat we zo'n

goede naam hadden in de sector, mochten we soms voor het ene concert de eerste drie nummers doen om daarna naar het andere concert te rijden waar we de laatste drie nummers mochten doen. Zo konden we twee concerten per avond doen.

Dat was toch wel een apart leven. Niet iedereen in onze familie begreep dat even goed; nooit op familiefeesten, je vrienden die je uit het oog verliest. Maar wij vonden dat normaal. Je kon het je niet veroorloven om tijdelijk af te haken, want dan verlies je inkomen en neemt iemand anders je plaats in. Als je iets hebt opgebouwd, zoals wij dat hebben gedaan, moet je dat vasthouden en er nooit van uitgaan dat ze uit gewoonte bij jou zullen terugkomen. Je moet voortdurend de kwaliteit van je foto's hooghouden: snel werken en goede beelden leveren. Nooit dezelfde foto verkopen aan verschillende media. Ik stond er altijd met drie toestellen: zwart-wit, dia en soms kleurnegatieven. Zo kon ik tegemoetkomen aan de wensen van elke fotoredactie.”

Na verloop van tijd ben je toch digitaal gaan werken?

“Makkelijk ging dat niet. Ik was de eerste op Torhout-Werchter met een laptop. En ik heb vaak gevloekt, dat kan ik verzekeren!

Zo veel groepen om te fotograferen en maar zo weinig geheugen! Nu heb je SD-kaartjes die goed zijn voor honderden foto's, maar de eerste digitale camera's hadden maar geheugen voor dertig beelden. Die moest je constant overzetten op het geheugen van een laptop – wat toen nog veel trager ging dan nu. En als de harde schijf van de laptop al niet te klein was, was het wel de batterij die leegliep. En stopcontacten waren er in geen velden of wegen te bespeuren.”

Een nieuwe evolutie is de smartphone: plots werd iedereen fotograaf bij een concert. Eerst probeerde de sector dat te verbieden, maar die strijd is zo goed als begraven.

“Dat is een van de redenen waardoor ik gestopt ben. Let wel: ik heb niets tegen mensen die op een concert foto's maken met hun smartphone. Met sommige smartphones kan je zelfs zeer goede foto's maken. Maar als persfotograaf krijg je maar een slot van drie nummers en wij staan dan vaak nog ergens op het einde van een loper, ver van het podium. Terwijl het publiek op de eerste rijen een veel betere positie heeft om foto's te maken en dat het hele optreden door. Daarmee devalueert het vak. En net als bij de journalisten, zijn de tarieven voor

persfotografen niet in stijgende lijn gegaan.”

Als je digitaal fotografeert, heb je veel meer foto's. Hoe beheer je die?

“Ik maak eigenlijk niet zoveel meer foto's met een digitale camera. Omdat ik in de analoge fotografie ben opgegroeid, heb ik geleerd om gericht te werken. Ik wacht het moment af. Je moet een gevoel hebben van: nu gaat het gebeuren. Dat ontwikkel je na verloop van tijd.

Na een concert kom ik thuis met misschien tweehonderd beelden en dat is al veel in mijn geval. Als ik een opdracht heb voor één krant, zullen dat er nog minder zijn, want dan werk ik nog gericht. En wat ik niet nodig heb gooi ik weg, die foto's ga ik toch nooit gebruiken.”

Sinds kort ben je de fotoarchivaris van je archief.

“Ik ben gestopt als concertfotograaf. Mijn nieuwe opdrachtgevers zijn op zoek naar beelden uit ons archief: bijvoorbeeld voor Belpopreportages, voor de geschiedenis van popmuziek, of platenmaatschappijen die materiaal zoeken voor cd-hoesjes, maar ook mensen die een print willen aankopen ... Fotoprints maak ik uitsluitend

in beperkte oplage, met een certificaat en op hoogwaardig barietpapier met een mooie kader eromheen, want ik heb geen zin om massaproducten te maken.

Het beheer van het archief is nu mijn voornaamste bezigheid. Het archief is al geordend: ik vind alles meteen terug. Maar ik moet nog veel digitaliseren. Onder meer om het verval van de negatieven en dia's op te vangen. Omdat we zoveel gewerkt hebben, is dat een gigantische opdracht.

Toen Jan begon met concertfotografie werd heel die popmuzieksector nog niet serieus genomen door de cultuurwereld. Na al die jaren is dat besef er wel gekomen en intussen heeft die sector zoveel erfgoed voortgebracht dat nog geen bestemming heeft: dat gaat over ons archief, maar ook over platen, cd's, posters ... Een archief als dit mag niet verloren gaan. Niet alleen omdat het ons levenswerk is, maar het is een uniek archief. Voor België maar ook internationaal.”

Blijf op de hoogte en volg Goedefroit Music op
GOEDEROITMUSIC.COM

 [/goedefroitmusic](https://www.facebook.com/goedefroitmusic)

 [/goedefroitmusic](https://www.instagram.com/goedefroitmusic)

meer lens-based media
CCHA.BE/LENSBASEDMEDIA